

Yakup Kadri Karaosmanoğlu'nun "Sodam ve Gomero" adlı kitabından)

İşgalden önce : " **Benim kim olduğumu bilmeyen var mı? Biz İstanbul'un en tanınmış ailelerinden biriyiz.**" İşgalden sonra da İngiliz zabıtlarına yaklaşmak yalakalığına giren bu Türk kadını Madam Jimson takma adını alır. Kendisine Türk olduğu hatırlatılınca " **Ne! Bunu kim çıkardı? Hiç işitmemiş olayım. Bu yalanı hangi alçak uydurmuş.**" Madam Jimson artık bir İngiliz'dir. Artık onun için Türk olmak rezaletlerin ve lekelerin en büyüğü idi.

Cephede Mehmetçikler çorba ve üzüm hoşafıyla karınlarını duyururlarken İstanbul'da, Çanakkale'de yaralanan Fransız askerleri yararına konser verilecekti. Madam Jimson buna, ilk talip olanlardan biri oldu. Bu arada Türkler'den Fransız dostu sayılan Nermin, Nermin'in annesi Azize Hanım ve babası Sami bey ve daha birçok Fransız dostu Türk, tertiplenen baloda yer almaktan gurur duyuyorlardı. Yalının şuh ve güzel kadını Leyla ise bu organizasyonun dışında kalmasına üzülmüyor ve kahroluyordu.

İstanbul'da bu rezaletleri gözyaşlarını yutmakla izleyen vatansever delikanlı Necdet de yalnız değildi. İtilaf devletlerinin zulmü, ahlaksızlığı ve haksızlığı en son derecesine vardırmasının yanında, bu zulme öncülük eden, bu zulmü alkışlayan soysuzlaşmış Türker'in olmasına Necdet ve Vatansever arkadaşları üzüntülerinden kahroluyorlardı.

Bir gün Necdet tramvayların birinde böyle bir faciaya şahit olur. Çanakkale savaşında yaralanıp iki bacağı kesilmiş Gazi bir Türk askeri, kendisine sığınacak تنها bir köşe bulmak için kalabalığın içinde bin bir zahmetle sürünerek tramvayın ön sahanlığına geçmeye çalışıyordu. Tam bu sırada durakta o taraftan içeriye doğru şuh, fıkrıdak yanında İngiliz zabitiyle bir Türk kıza girdi. İngiliz zabiti kırbacının ucuyla önde oturan iki kişiye kalkmalarını işaret etti. Türk kıza açılan yere oturmak için yürürken kısık sesle bir feryat koymuştu. Bu, yerde sürünen zavallı kötürüm gazi askerin sesi idi. Kız, iskarpinlerinin sivri topuklarıyla askerin tek dayanağı olan ellerinden birine basmıştı. Lakin bu utanmaz kız bu hareketinden hiç sıkılmadı. Bu utanmazlığının yanında bir de:

- Ne acayip! diye söylendi. Bu haldeki adam tramvaya biner mi? Askerin titrek sesle mırıldanması üzerine, kızın öfkesi büsbütün arttı. ' Haydi, oradan söylenip durma' diye de bir de gazi askeri azarladı.

Olaya şahit olan vatansever Necdet ve diğer Türkler müdahale edememenin üzüntüsü içinde çaresizlik içinde durumu izlemekle kaldılar. Bu sahneye daha fazla tahammül edemeyen Necdet, kendini tramvaydan aşağı attı. Ağır bir üzüntü ve keder içinde yürüyüp giderken iki de bir durup kendi kendine: "Bu facia ne zaman bitecek, ne vakit, ne vakit! Kendisi de, yerde sürünen kötürüm askerin bir eşi değil miydi? Kendisinin de manen sürünen, ayaklar altında sürünen gazi askerden ne farkı vardı? Onu da bu küstah, kalpsiz ve utanmaz bir başka Türk kıza, gene bir İngiliz zabitinin yanında tıpkı bu kız gibi tahkir etmemiş ve aşağılamamış mıydı? Dönüp tramvaydaki askeri bulup ona demek istiyordu ki:

- Ben de senin gibiyim üzülmeye! Hatta senden de beter haldeyim. Zira ben bacaklarımdan değil, ruhumdan kötürümüm. Ve benim sakatlığımın senin sakatlığın gibi bir hikâyesi de yok. Ve bir Türk kıza benim üzerime İngiliz zabitinin yanında, herkesin gözü önünde bir leşe tükürür gibi tükürdü.

Bazı soysuz elitlerin İngiliz zabıtlarına kur yapıp onları tavlama için Leyla gibi evlerinde balo tertip etmek için çalışırken, İstanbul sokaklarında gözlerinden tatlı yaşları içine akıtanlarla,

bereketli çeşme gibi göz yaşı akıtan analar da az değildi. Bir ihtiyar adam “ **İzmir’e kavuştuk**” cümlesini bilmem hangi gazetenin başında okur okumaz birden bire heyecandan öldü. Bazı vatansever gençlerin sevinçten delirme alametleri görüldü. Cepheden zafer haberleri geldikçe İstanbul göklerinde harikulade bir hadise oluyordu. Bu tür gazete haberleri vatansever kadın ve erkeklerin cebinde ve koynunda adeta bir muska gibi muhafaza ediliyordu....

İstanbul’a geldiklerinde işgal ettiği yalının mescidini kendine seks mabedi (!)olarak düzenleyen süfli ahlaksız Major Will ve arkadaşları yüksek rütbeli zabitler Captain Jackson, Clark, Jackson Red,Captain Marlov ile Türk ve Müslüman aidiyetini yitiren şuh ve çoğu genç kadınlardan ve kızlarından takma adlı Madam Jimson, Şehnaz Sultan,Leyla ,Azize hanım, kızı Nermin ile haya sınırlarını aşan ilişkiler.

İşgal zabitleri İstanbul’u manevi ve ahlaki bir iflase doğru sürüklemekle kalmamışlardır. Aynı zamanda tarihi mirasıyla birlikte iktisadi kaynaklarını da sömürmüşlerdir. Mülk ve akar paylaşmasında Ermenilerle, Rum piratlarıyla el ele veren İngiliz zabitleri dört senenin içinde pek çok zengin olmuşlar, adeta Karun gibi yükünü tutarak ülkelerine dönmüşlerdir.

İstanbul’un işgalinden önce Çanakkale savaşlarında Kilitbahir’de Mehmetçiğin üzerine yağmur gibi mermi ve gülle yağdığı, ana yüreklerinin feryat figan dağıldığı bir günde, elindeki asası ile 80 yaşındaki Daruşşafaka İdadisi Muallimi Asım Efendi 3 Edebiyat sınıfının dersine girer. Derin üzüntü içinde kendinde ders yapma gücünü bulamaz. Başını kaldırır sınıfta henüz bıyığı yeni terleyen, tüyü bitmemiş öğrencilerini derin bakışlarıyla süzdükten sonra: “ **Evlatlarım ayağımızın altındaki vatan toprağı kayıyor. O toprak kayarsa ne siz kalırsınız, ne de ben, Ne de ana, bacı ve eşlerimizin iffet ve namusu. Şu anda sizin yaşınızda olsaydım, burada olmaz, Kilitbahir’de Mehmetçiğin yanında olurum.**” der ve gözyaşlarıyla sınıfı terk eder. Muallim Asım Efendinin arkasından sınıf adeta buz keser. Kısa sürede kendini toparlayan sınıf mümessili Tefvik: “ **Haydi arkadaşlar cepheye!**” diyerek doğruca askerlik şubesinde kendilerini bulurlar. Gönüllü askere yazıldıktan sonra sınıfın tümü Çanakkale’ye gider. Ama ne yazık ki 3 Edebiyat sınıfının geri dönüşü olmaz. Ruhları şad olsun, mekânları cennet olsun.

Komutan, askerde Mehmet’e sorar: “ **Vatan nedir Mehmet!**” Mehmet: “ **Vatan anamızdır komutanım.**” Vatani en iyi bilen ve onu en iyi koruyan ı Mehmetçik olmasaydı bizi bu topraklarda yaşatırlar mıydı? Dünyada üzerinde yaşadığımız topraktan başka herhangi bir kara parçasına “ **ANADOLU** “ isminin verildiğini duydunuz mu? Ben duymadım.

Her savaştan başarı ile çıkan Mehmetçiğimiz inşallah İtliip’de de zaferini taçlandıracaktır. Son şehitlerimiz dolayısıyla Allah yakınlarına ve milletimize sabırlar versin.

Mehmetçiklerimiz ve Mehmetçiklerimizi doğuran analarımız çok yaşasın. Vatanımız ilelebet payidar olsun. Âmin...www.kadirkeskin.net

Not: Manisa Açık Cezaevi